

ИЗГРЕВЪТ НА АВРОРА

АВРОРА_01

ЕЙМИ КАУФМАН И
ДЖЕЙ КРИСТОФ

Превод от английски език
Милена Илиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Aurora Rising*

Copyright © 2019 by LaRoux Industries Pty Ltd. and Neverafter Pty Ltd.

All rights reserved.

Превод Милена Илиева

© Егмонт България, 2020

Редактор Габриела Кожухарова

Коректор Ина Тодорова

Предпечат Студиото на А

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2020

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2369-1

Ако трудно сте намерили отряда си
или още го търсите,
значи тази книга е за вас.

The background of the image is a complex, futuristic circular interface. It features multiple concentric rings of varying thicknesses and colors, primarily in shades of grey and white. The interface is overlaid on a dark, starry space background with some nebula-like patterns. The overall aesthetic is high-tech and sci-fi.

ПЪРВА
ЧАСТ

МОМИЧЕ, ИЗГУБЕНО ВЪВ
ВРЕМЕТО

1

ТАЙЛЪР

Ще изпусна Подбора.

„Хадфийлд“ се разпада около мен. Черни дъги от квантови мълни топят корпуса на кораба. Скафандърът ми пищи, седемнайсет различни аларми се надвикват в нестроен хор, тъпата криогенна камера не ще да се отключи, а в моята глава се върти само тази мисъл. Не че е трябвало да си остана в леглото и да се наспя като хората. Нито че е трябвало да подмина тъпия сигнал за помощ и да поема назад към академия „Аврора“. Нито колко глупаво е да умра по този начин.

Ами не. Сега, когато смъртта ме гледа в лицето, аз, Тайлър Джоунс, отряден командир първи клас, си мисля за едно-единствено нещо.

Че ще изпусна Подбора.

Така де, ясно е, че ако цял живот си полагал усилия да постигнеш някаква цел, е нормално тази цел да е важна за теб. Но повечето разумни хора със сигурност биха сметнали, че реалната опасност да се изпариш в търбуха на древен кораб наскреда междуизмерното пространство, е малко по-важна от училището. Това казвам.

Поглеждам надолу към момичето, което спи в криокамерата. Косата му е къса и тъмна, с бял кичур на бретона. Лунички. Сив гащеризон. Изражението му е ведро – такива са лицата само на бебетата и на

криозамразените хора.

Чудя се как ли се казва.

И какво би рекла, ако знаеше, че рискувам живота си заради нея.

Клатя глава и мърморя под нос през пищящите аларми на скафандръра и измъчения писък на кораба, който се разкъсва на милион горящи парчета.

– Дано момичето си заслужава усилията, Джоунс.

...

Да се върнем малко назад.

Приблизително четири часа. Знам какво казват – че историята трябва да започне с нещо вълнуващо – но едва ли ще се разтревожите сериозно за мен, ако не знаете какво точно става. Иначе смъртта ми ще е съвсем нахалост.

И така. Преди четири часа. Лежа си аз кротко в спалното на академия „Аврора“. Вперил съм поглед в матрака на Бьоркман – неговата койка е над моята – и се моля на Съзидателя офицерите да ни спретнат някаква симулация: било пожар, било гравитационна авария. Впрочем, едва ли – сигурно ще ни оставят да си починем на спокойствие в нощта преди Подбора. Въпреки това обаче се моля, защото:

а) Макар по принцип да не хърка, сега Бьоркман е отворил дъскорезницата и аз не мога да заспя.

б) Иска ми се татко да е тук и да ме гледа утре, и не мога да заспя.

в) Утре е Подборът и НЕ МОГА ДА ЗАСПЯ.

Не зная защо съм толкова напрегнат. Не би трябвало. Взех всички изпити с отличен. Завърших с най-висок успех в почти всички дисциплини. Влязох в най-високия един процент от всички кадети в Академията.

Тайлър Джоунс, отряден командир първи клас.

„Златното момче“. Така ми викат другите Алфи. Някои го подмятат като обида, но аз го приемам за комплимент. Никой не е работил

по-здраво от мен, за да го приемат в Академията. Нито след това. А сега целият този труд ще ми се отплати, защото Подборът е утре, а аз си спечелих правото пръв да избира четирима от петимата за отряда си. С други думи, ще се сдобия с най-добрия отряд в историята на академия „Аврора“.

Защо тогава не мога да заспя?

Проточвам въздишка, измъквам се от койката, навличам униформата си и прокарам пръсти през русата си коса. С един последен отровен поглед към Бюркман – поглед, който би трябвало да убива или поне да запушва хъркащи усти, но не прави нито едното – плясвам контролния панел на вратата, излизам в коридора и оставям глупака да си хърка на спокойствие.

Късно е – 02:17 по времето на станцията. Осветлението е намалено, така че да имитира нощ, но флуоресцентните ленти на пода се събуждат под умърлушените ми стъпки. Търся сестра си Скарлет по унистъклото, но тя не отговаря. Чудя си дали да не потърся и Кат, обаче и тя сигурно спи. За разлика от мен.

Минавам покрай дълъг прозорец от пластомана и хвърлям поглед на звездата, около която обикаля станция „Аврора“ – гори си в Космоса отвън и позлатява рамката. В древната земна митология Аврора била богинята на зората. Оповестявала настъпващия ден и отминаващата нощ. После някой кръстил звезда на нейно име, а след това тази звезда дала името си на академията, която обикаля в орбита около нея, и на Аврорския легион, на когото съм посветил живота си.

Живея тук вече пет години. Записах се в деня, когато навърших тринайсет, заедно с близначката си. Човекът, който набиралше кадети на станция Нови Гетисбърг, си спомни баща ни. Каза, че съжалявал. И обеща, че копелетата щели да си платят. Че саможертвата на тате и на всички наши войници нямало да бъде напразна.

Чудя се дали още вярвам в това.

В момента би трябвало да спя.

Обаче вървя, без да зная къде отивам.

Добре де, знам точно къде отивам.

Промъквам се по коридора към платформите за излитане на дока.

Стиснал челюсти.

Напъхал ръце дълбоко в джобовете, за да скрия юмруците.

...

Четири часа по-късно думкам с въпросните юмруци по ключалката на криокамерата.

Помещението е пълно със стотина камери от същия вид, всичките с рехав скреж по ръбовете. Тънкия лед леко се пропуква под ударите ми, но заключващият механизъм не реагира. Унистъклото ми се мъчи да хакне безжично ключалката, обаче се бави.

Ако не се махна много скоро оттук, с мен е свършено.

Поредна шокова вълна връхлита „Хадфийлд“ и го разтърсва из основи. В стария кораб няма гравитация, така че не мога да падна. Но пък се държа за криокамерата и съответно се мятам като детска играчка, удрям шлема на скафандъра си в друга криокамера и в ушите ми писва осемнайсета аларма, сякаш седемнайсетте не ми стигат.

ВНИМАНИЕ: ПРОБОЙНА В СКАФАНДЪРА. ВОДНИЯТ РЕЗЕРВОАР Е КОМПРОМЕТИРАН.

Опааа...

Момичето в камерата въси вежди, сякаш сънува нещо неприятно. За миг се питам какво ли би означавало за нея, ако се измъкнем живи оттук.

После усещам нещо мокро в основата на черепа си. Вътре в шлема. Въртя глава в опит да установя проблема, мокрото нещо се плиска по тила ми и лепне неприятно по кожата заради повърхностното напрежение. Спукало се е водното маркуче – онова, през което пия. И водата се излива в шлема ми. С други думи, ако Гънковата буря не ме убие след приблизително седем минути, ще стана първия човек, удавил се в Космоса.

Ако се измъкнем живи оттук ли?

– Абсурд... – мърморя си аз.

...

– Абсурд – казва лейтенанта.

Три и половина часа по-рано се намирам в контролната зала на Академията. Дежурният лейтенант се казва Лексингтън и е едва с две години по-голяма от мен. Преди няколко месеца, на купона за Деня на основателите, беше пийнала повечко и рече, че харесвала трапчинките ми, затова сега ѝ се усмихвам с повод и без повод.

„Така де, като имаши трапчинки, използвай ги.“

Доковете долу не спят, нищо че е два и половина през нощта. От мецанина над тях виждам как разтоварват един тежък транспортър от сектора „Траск“. Гигантският кораб е увиснал от ръба на станцията, а корпусът му е очукан от милиардите изминати километри. Дронове товарици жужат около него като метален рояк.

Поглеждам отново към лейтенанта и разширявам още малко усмивката си.

– Само за един час, Лекс – удрям го на молби.

Втори лейтенант Лексингтън вдига тъмна вежда.

– Тоест, „само за един час, мадам“, кадет Джоунс?

„Опа, май прекалих.“

– Да, мадам. – Козирувам като по учебник. – Моля да ме извините, мадам.

– Не трябва ли да си в леглото? – пита с въздишка тя.

– Не мога да заспя, мадам.

– Тревожиш се за утрешния Подбор? – Клати глава и най-после се усмихва. – Ти си Алфата с най-високи оценки във випуска. За какво има да се тревожиш?

– Знам ли? Нерви. Кипя от енергия. – Кимам към редиците Фантоми на Дванайсета платформа. Разузнавателните кораби са красиви, изящни. С форма на сълза. Черни като бездната отвън. – Реших да свърша нещо полезно и да запиша един час в Гънката.

Усмивката ѝ изчезва.

– Забрави. Кадети не могат да летят сами в Гънката, Джоунс.

– Имам отличен по пилотаж, а считано от утре съм пълноправен легионер. Четвърт парсек и нито сантиметър повече, обещавам.

Навеждам се лекичко към нея и разтягам цялото си лице в усмивка.

– Бих ли ви излъгал, мадам?

И нейната усмивка бавно, много бавно, възкръсва.

„Благодаря ви, трапчинки.“

След десетина минути вече седя в кабината на един Фантом. Двигателите загряват, доковата система разпределя кораба ми в изстрелващата тръба и аз изхвърчам в чернилката с беззвучен рев. От другата страна на бронираното стъкло блещукат звезди. Бездната няма край. Станция „Аврора“ озарява мрака зад мен, бързи катери и тромави транспортъори висят закотвени на доковете ѝ, други режат мрака около нея. Променям курса и ми се завива свят – гравитацията на станцията е изчезнала, заменена от безтегловността на открития Космос.

Гънковият портал се извисява пред мен на пет хиляди километра от носа на станцията. Исполински. Шестоъгълен. Пилоните му примигват в зелено в мрака. Вътре в него има трептящо поле, пронизано от ярки светлинки.

В слушалките ми припуква глас:

– Фантом 151, тук контролната зала на „Аврора“. Имате разрешение за навлизане в Гънката, край.

– Потвърждавам, „Аврора“.

Настъпвам тягата и скоростта ме притиска към противоускорителното кресло. Автоматичното насочване се активира и порталът грейва по-ярко от слънцето. Миг по-късно се гмурвам беззвучно в безкрайно, безцветно небе.

Милиарди звезди чакат да ме посрещнат. Гънката се отваря широко, за да ме погълне с парцалите, и в този миг не чувам нито рева на двигателите, нито писуканията на навигационната система. Тревогите ми за Подбора и спомените за татко изчезват.

За една кратка секунда целият Млечен път потъва в мълчание.

А аз не чувам нищо...

...

Не чувам нищо.

Докато успя да отворя криокамерата, мехурът вода на тила ми се е покачил до ушите. Поне заглушава донякъде алармите на скафандъра, проклетни да са. Тръсвам силно глава, но течността само се плъзва по кожата ми в нулевата гравитация и се лепва като гигантски сопол

върху лявото ми око. Старая се да не ругая излишно, когато щраквам ключалките на камерата и отварям капака ѝ.

Тук, в Гънката, цветният спектър е монохромен и всичко тъне в оттенъци на черното и бялото. Ето защо, щом осветлението на камерата се променя в малко по-различен нюанс на сивото, нямам представа какъв е новият цвят, докато...

ЧЕРВЕНА ТРЕВОГА. ЦИКЪЛЪТ – ПРЕКЪСНАТ. ПРОБИВ В КАМЕРА 7173. ЧЕРВЕНА ТРЕВОГА.

Мониторите ме обстрелват с предупредителни сигнали, обаче аз пъхам ръце в гъстия гел, толкова студен, че го усещам даже през скафандъра. Нямам представа какво ще причини на момичето преждевременното прекъсване на цикъла, но знам, че със сигурност ще умре, ако го оставя в гънковата буря. Ако пък не се размърдам, бурята ще убие и мен.

А както вече споменахме, това ще бъде твърде неприятно.

За щастие, в корпуса на „Хадфийлд“ явно е имало пробив още преди десетилетия, така че в кораба няма атмосфера, която да изсмуче малкото топлинка, останала в тялото на момичето. За нещастие, това означава също и че тъмнокоската няма какво да диша. От друга страна, преди да я замразят, са я натъпкали с лекарства за забавяне на метаболизма, следователно би трябвало да оцелее няколко минути без кислород. Откровено казано, по отношение на тая работа с дишането се тревожа повече за себе си, понеже шлемът ми се пълни с вода.

Момичето увисва безтегловно над камерата, закотвено там от венозните системи, които все още са покрити с ледения криогел. „Хадфийлд“ отново потрепва и донякъде съм благодарен, че не мога да чуя какво причинява гънковата буря на корпуса. Взрив на катраненочерна мълния стопява метала на стената до мен. Водата в шлема пълзи към устата ми бавно, но неотклонно. Загребвам шепа гъст като сопол гел от лицето на момичето и го мятам наляво-надясно, като повечето попада върху съседните криокамери. Редица след редица от тях. Всяка, пълна със същия леден гел. И с по един съсухрен човешки труп, плаващ в него.

Всички са мъртви. Стотици, ако не и хиляди.

Всички хора на този кораб са мъртви, освен момичето.

Холографският дисплей в шлема ми отразява светлината на поредната мълния, стопила поредното парче от корпуса, и изписва съобщение от бордовия компютър на моя Фантом.

ВНИМАНИЕ: ИНТЕНЗИТЕТЪТ НА ГЪНКОВАТА БУРЯ РАСТЕ. ПРЕПОРЪЧВА СЕ НЕЗАБАВНО ИЗТЕГЛЯНЕ. ПОВТАРЯМ: НЕЗАБАВНОТО ИЗТЕГЛЯНЕ Е ПРЕПОРЪЧИТЕЛНО.

Да, да, благодарско за съвета.

Би трябвало да зарежа момичето. Никой не би ме обвинил. А и в каква галактика ще се събуди горката? Съзидателят ми е свидетел, че навярно би предпочела да я оставя на бурята. Обаче плъзвам поглед по пълните с трупове криокамери. Толкова хора, напуснали Земята преди десетки години и заспали с обещанието за нов хоризонт, а ето че изобщо няма да се събудят. Тогава си давам сметка, че просто няма как да я оставя тук.

На този кораб има достатъчно призраци и без нея.

...

Татко обичаше да ни разказва за Гънката и нейните призраци.

Страшни истории, с които аз и сестра ми израснахме. Седяхме до късно през нощта и татко говореше ли, говореше за старите дни, когато човечеството правело първите си бебешки стъпки в Космоса. За времето, когато сме открили онова пространство между пространството, където тъканта на Вселената е съшията по различен начин. И понеже сме надарени с богато въображение, ние, тераните, сме кръстили онова странно пространство на вълшебното нещо, което то ни позволява да правим.

Да сгъваме.

Тъй. Вземете лист хартия. А сега си представете, че този лист е цялата галактика, наречена Млечен път. Не е лесно, но си заслужава усилието, повярвайте ми. Така де, вижте сладките ми трапчинки.

А сега си представете, че се намирате в едното ъгълче на листа хартия. Срещуположното ъгълче пък е чааак в другия край на галактиката. Дори да пътувате със скоростта на светлината, ще ви трябват сто хиляди години, за да стигнете дотам.

Но какво ще стане, ако сгънем листа надве? Сега срещуположните въглчета се допират, нали така? Хиляда столетия космическо пътуване изведнъж се превърнаха в приятна разходка до другия край на улицата. Невъзможното изведнъж стана възможно.

Ето това ни позволява да правим Гънката.

Работата е там, че невъзможното си има цена, винаги.

Татко ни разказваше всякакви страхотии. За бурите, които се разразявали без предупреждение и затваряли цели участъци от Космоса. За ранните експедиционни кораби, които изчезнали без следа. И за онова усещане, че някой ти диша във врата, че не си сам.

Оказва се и че страничните ефекти от пътуването през Гънката се утежняват с възрастта. Не е препоръчително за хора над двайсет и пет години, освен ако не са били замразени предварително. Иначе казано, разполагам със седем години в легиона, а после цял живот ще пилотирам бюро.

Точно в момента обаче, или преди малко повече от час, аз летя с Фантома си. Прекосявам океаните между звездите за минути. Гледам как слънцата се размазват, пространството между тях се нагъва, а разстоянието се изпразва от съдържание. Въпреки това започвам да го усещам. Онова дихание в тила. Гласовете, които шептят на границата на слуха ми.

Прекарал съм достатъчно време в Гънката.

Подборът е утре.

Сега би трябвало да спя.

„Съзидателю, какво изобищо правя тук?“

Въвеждам курс към Академията, когато на екрана се появява съобщението. Повтарящо се. Автоматично.

SOS.

Гледам как трите букви примигват на екрана и стомахът ми се смъква в петите. Хартата на Аврорския легион изрично повелява, че всички кораби са длъжни да се отзоват на сигнал за помощ, обаче моят радар засича гънкова буря, простираща се на около четири милиона километра, близо до източника на сигнала.

А после бордовият компютър превежда идентификационния код на сигнала за помощ.

ИДЕНТ: ТЕРАНСКИ КОРАБ, КЛАС „НОЕВ КОВЧЕГ“

НАЗВАНИЕ: „Хадфийлд“

– А, стига бе... – шепна аз.

Всички знаят за „Хадфийлд“. През ранните дни на земната експанзия корабът изчезнал в Гънката и ерата на корпоративните космически проучвания приключила с тази трагедия. Загинали почти десет хиляди колонисти.

Точно тогава компютърът ми показва друго съобщение на екрана:

ТРЕВОГА: ЗАСЕЧЕНА БИОСИГНАТУРА. ЕДИН ОЦЕЛЯЛ ПЪТНИК.

ПОВТАРЯМ: ЕДИН ОЦЕЛЯЛ ПЪТНИК.

– Жив да не бях... – шепна аз.

...

– Жив да не бях! – крещя.

Нова дъга на квантова мълния съдира корпуса на „Хадфийлд“ само на няколко метра от главата ми. Няма атмосфера, а ушите ми са пълни с вода, така че не чувам как металът се изпарява. Червата ми обаче се преобръщат, а водата в шлема ми внезапно придобива солен вкус. Впрочем вече покрива изцяло устата ми – само дясното око и носът ми още са сухи.

Не я открих лесно. Придвижвах се опипом през тъмния търбух на „Хадфийлд“, между хилядите криокамери с хиляди мъртъвци. Не личеше какво ги е убило, нито защо само тя е оцеляла. Накрая я открих де. Свита на кравай в криокамерата, затворила очи, сякаш тъкмо се е унесла. Спящата красавица.

И още си спи, нищо че мен трусът ме запрати в стената толкова силно, че ми изкара въздуха. Водата в шлема ми се разплисква, аз я вдишвам неволно и почвам да кашлям от паника. Остават ми някъде около две минути, преди да се удавя. Вадя обдишващата тръба от гърлото на момичето и изтръгвам венозните тръбички от ръцете му – потича малко кръв, която моментално замръзва във вакуума. Момичето изобщо не реагира, не помръдва. Обаче продължава да се въси, сякаш е изгубено в лош сън.

Разбирам те, мацко.

Водният сопол е покрил и двете ми очи. Пълзи към ноздрите ми от две посоки. Примижавам, за да видя нещо, прихващам я под миш-

ниците и се отгласквам от стената. В безтегловност сме, но на фона на мятания се кораб и заслепяващата ме вода няма начин да контролирам траекторията си. Удряме се в купчина криокамери, пълни с отколешни покойници.

Чудя се колко ли от тях е познавала моята неочаквана спътница.

Инерцията ни повлича към отсрещната стена, ударът ни отхвърля обратно, а аз дращя с пръсти за някаква опора. Търбухът на кораба е като лабиринт – стотици помещения, натъпкани с криокамери. Но пък се справих отлично на изпита по ориентиране в нулева гравитация. Знам накъде трябва да вървим. Как да стигнем до дока на „Хадфийлд“ и до моя Фантом, който ме чака там.

Само че точно тогава водата покрива носа ми.

И вече не мога да дишам.

Което сигурно звучи зле, знам, но...

Добре де, зле си е.

От друга страна, щом не мога да дишам, значи запасът от кислород не ми трябва. Насочвам се по коридора с гръб към криогенните помещения. Посягам към задната част на скафандъра си, напипвам съответните тръбички и ги изтръгвам. Кислородът се излива струйно, влязъл в ролята на импровизирана реактивна раница, и ние политаме.

Притискам момичето до гърдите си. Насочвам ни със свободната си ръка и мижа през водата в шлема. Белите ми дробове горят. Мълния съдира стената и огъва титана като меко масло. Корабът се тресе, двамата се блъскаме в стени и конзоли, аз ритам с ботуши и незнайно как поддържам курса.

Навън.

Навън!

Вече сме на дока и моят Фантом клечи в другия му край – виждам го като тъмно петно през водата. Безкрайните врящи облаци на гънковата буря дебнат току отвъд вратите на дока. Черни мълнии отвън. Черни петна в очите ми. Цялата галактика – под вода. Аз съм почти глух. Почти сляп. Една мисъл дъни в главата ми.

Няма да стигнем до Фантома.

Далече е. Поне на двеста метра. Инстинктът ми да вдисам всеки миг ще се включи, дробовете ми ще се напълнят с вода и ще умра на

стотина метра от спасението.

И двамата ще умрем.

Помогни ни, Съзидателю.

Тръсва мълния. Дробовете ми пищят. Сърцето ми пищи. Целият Млечен път пищи. Затварям очи. Мисля за Скарлет. Моля се тя да е добре. Завива ми се свят. А после го усещам под дланта си. Метал. Нещо познато.

Какво, по...?

Отварям очи. Незнайно как сме се озовали до кораба, увиснали сме точно до моя Фантом. Ръката ми е върху дръжката на входния шлюз. Не е възможно. Няма начин да съм...

После ще задаваш въпроси, Тайлър.

Отварям люка, вмъквам се с момичето през отвора и затварям вратата. Докато шлюзът се пълни с кислород, аз свалям трескаво шлема, дращя по лицето си, за да махна проклетата вода, и издишвам безполезния въздух, който гори в дробовете ми. Свил съм се надве в безтегловността и дишам жадно, на големи глътки. Черни петна избухват пред очите ми. „Хадфийлд“ се мята като луд, моят Фантом се люлее в захващащите скоби на дока.

Съвзemi се, Тайлър.

Нямаш време, проклет да си!

Отварям вътрешната врата на шлюза и се издърпвам на пилотското кресло. Дробовете още ме болят, по лицето ми се стичат сълзи. Натискам трескаво бутоните за излитане, включвам тягата още преди скобите да са ни освободили, и излитам от търбуха на „Хадфийлд“, сякаш опашката ми гори.

Гънковата буря ври зад нас, издува се, а всички сензори светят в червено. Тягата ме залепва за креслото и гравитацията притиска здраво гърдите ми, докато ускоряваме. Кръвта ми още не се е наситила с кислород и скоростта ми идва в повече.

Със сетни сили и треперещи ръце успявам да включа сигнала за помощ. После потъвам. В белотата зад зениците ми. Същият цвят като на звездите, които примигват в безкрайния мрак.

Каква е последната ми мисъл, преди да изключи напълно?

Че току-що съм спасил нечий живот? Че нямам никаква представа как съм изминал последните двеста метра до шлюза на Фантома? Че

и двамата с момичето би трябвало, отвъд всякакво съмнение, да сме мъртви? Не.

Мисля си, че ще изпусна Подбора.

2

АРИ

Направена съм от бетон. Тялото ми е издялано от каменен блок, не мога да помръдна и мускулче.

Само това знам. Не мога да помръдна.

Не си знам името. Не знам къде съм. Не знам защо не виждам и не чувам, защо всичките ми сетива са били отбой.

А после... входяща информация. Уви, смътна, все едно падаш и нямаш представа къде е горе и долу или те залива силна струя вода и не знаеш дали е студена, или гореща – така и аз сега не съм сигурна дали чувам, виждам, или го усещам с кожата си. Знам само, че долавям нещо, което не съм усещала преди, затова чакам с нетърпение да видя какво ще стане после.

– Моля ви, мадам, само ми върнете унистъклото. Ще го настроя дистанционно към Подбора оттук. С малко късмет ще хвана последните няколко тура, а това би...

Глас на млад мъж. Давам си сметка, че разбирам какво казва, но не и какво има предвид. Долавям и отчаянието в гласа му и пулсът ми се ускорява.

– Нима не разбирате колко е важно това?

...

– *Нима не разбираш колко е важно това, Аврора? – Гласът е на май-*

ка ми. Тя стои зад мен и ме е прегърнала с ръка през раменете. – То ще промени всичко.

Стоим пред прозорец, а от другата страна на дебелото стъкло се вият облаци и смог. Облягам чело на него, поглеждам надолу и знам къде съм. Далече под мен се мерзелее кална зеленина. Сентръл Парк – одеяло от кафяви крѝпки, покриви на импровизирани, стѝкмени от подрѝчни материали гета, малките градинки, разорани от жителите им, и кафеникаво-сивата вода отстрани.

Намираме се на Западна осемдесет и девета улица, в централата на „Ад Астра“ – компанията, в която работят родителите ми. Предстои изстрелването на нова експедиция: „Октавия“ III. Родителите ми искаха ние да разберем защо отиват. Защо ще трябва да изтѝрпим една година в пансион, разделени от приятелите ни. Горедолу два месеца, преди да съобщят на мама, че тя няма да участва в експедицията.

Преди татко да ѝ каже, че трѝгва без нея.

Изведнѝж дѝрветата в Сентръл Парк започват да растат пред очите ми, покѝлват като онова вѝлшебно бобено зѝрно от приказката. За броени секунди стават високи като небостѝргачите наоколо. Лиани се протягат към нашата сграда и се увиват около нея, сякаш превѝрташ запис напред. Стягат я в прегрѝдката си като питон, мазилката се пука, фин прах се сипе от тавана.

Сини парченца падат от небето като сняг.

Само че тази част от спомена никога не се е случвала и ми причинява болка. Болка, неканена и неприятна поради причини, които не мога да назова. Откѝсвам се от него и се оттласквам надалеч, препѝвайки се към будния свят.

Към светлината.

...

Светлината е ярка, а момчето още говори. Врѝщам се в затвора на тялото си и вече знам как се казвам. Аз съм Аврора Дзие-Лин О’Мали.

Не, чакай. Аз съм Ари О’Мали. Така е по-добре. Това съм аз.

И определено имам тяло. Кое то също е добре. Все пак е някакѝв напредѝк.

Вкусът и обонянието ми са се върнали. За жалост. Защото вкусът в устата ми е като на две същества, които са пропъззели вътре, сражавали са се на живот и смърт, умрели са и са се разложили.

Прозвучава женски глас, малко по-отдалече.

– Сестра ти скоро ще дойде. Прояви малко търпение.

Отново момчето:

– Скарлет идва? Съзидателят да ме тръшне, свършила ли е вече церемонията по дипломирането? Още колко ще трябва да чакам?

...

Още колко ще трябва да чакам?

Говоря си по видеочат с татко и този въпрос кръжи неуморно в главата ми. Забавянето ме влудява, налага се да търпя две минути, докато думите ми пропъззят до него на Октавия, и още толкова, докато неговите отскочат към мен.

Но пък Патрис седи до татко, а не виждам друга причина за това, освен че е решила да ми съобщи новината лично. Новината, че почти двугодишното чакане най-после ще приключи. И че целият ми труд най-сетне ще се отплати, защото са ме одобрили за третата мисия до Октавия.

Днес навършвам седемнайсет и не се сеещам за по-добър подарък във вселената.

Патрис обаче си мълчи, а татко дърдори за други неща и се хили, сякаш току-що е спечелил от лотарията. Палатката му я няма и двамата седят пред истинска стена с истински прозорец и всичко останало – значи колонията бележи сериозен напредък. Татко държи в скута си едно от шимпанзетата, с които работи като част от био-програмата на Октавия. Когато със сестра ми сгафим нещо, той нарича шимпанзетата любимите си деца, за да ни дразни.

– Новото ми семейство се справя много добре – смее се той и гали животното. – Но нямам търпение поне едно от момичетата ми да се появи тук лично.

– Скоро ли ще стане? – питам аз, неспособна да сдържам повече въпроса.

Пъшкам вътрешно и облягам глава назад, за да изтърпя четири-

минутното закъснение. Поглеждам към екрана и сърцето ми се свива. Въпросът ми е стигнал до тях, татко още се усмихва, но Патрис изглежда... нервна? Притеснена?

– Скоро ще е, Дзие-Лин – обещава татко. – Само че... днес звъним за друго.

„Чакай, той наистина ли си е спомнил рождения ми ден?“

Все така усмихнат, татко вдига ръката си, така че да се види на моя екран.

„Торта му стара, защо държи ръката на Патрис...?“

– Напоследък с Патрис прекарваме доста време двамата – казва той. – Решихме, че е крайно време да направим следващата стъпка и да заживеем заедно. Ето защо, щом пристигнеш, ще сме трима. – Продължава да говори, но аз вече не го чувам. – Чудех се дали не можеш да донесеш оризово брашно. И тапиока. Искане ми се поне веднъж да хапнем нещо, което не е излязло от синтезатора. Ще ти приготвя оризови спагети, за да отпразнуваме пристигането ти.

Минават секунди, преди да осъзная, че е приключил и чака отговора ми. Гледам ги как се държат за ръце – татко се усмихва обнадеждено, а Патрис също е разтеглила лице в усмивка, но нейната е измъчена. Мисля си за мама и се опитвам да проумея какви ще са последствията.

– Сигурно се шегуваши – изричам накрая. – Искане да... искане да празнувам?

Трудно е да спориш разгорещено при четириминутно закъснение, затова не прекъсвам излъчването и бързам да си кажа всичко, преди да му дам възможност за отговор.

– Виж, Патрис, съжалявам, че трябва да го чуеш, но татко очевидно не си е направил труда да ме уведоми предварително. – Впивам поглед в баща си, а пръстът ми натиска бутона за излъчване толкова силно, че кокалчето ми побелява. – Първо, благодаря за хубавите пожелания, татко. За рождения ми ден. И за поздравленията. Задето отново спечелих Междуцарското. Благодаря ти и за съобщението, което прати на Кали за рецитала ѝ. Тя се справи страхотно впрочем. Но най-вече ти благодаря за това! Не одобриха мама за Октавия и ти, какво... просто си я заменил?! Та вие още не сте се развели!

Не изчаквам, за да чуя отговора. Не ми трябва да слушам нови верси на старите извинения и оправдания. Прекратявам излъчването с

яден жест. Преди обаче да съм станала от стола, застиналият образ на екрана потрепва.

Ярка светлина.

*Толкова ярка, че целият свят пламва в бяло. Присвивам очи, засла-
ням ги с ръце и осъзнавам, че не виждам нищо.*

Не виждам.

...

Виждам.

Лежа по гръб и виждам тавана. Бял е, обточен с кабели, а някъде над мен има светлина, от която ме болят очите. Вдигам ръце, за да се предпазя от нея също като в съня си, и оставам някак изненадана, че мога да си видя пръстите.

Но ако оставим настрана странния сън, поне си знам името. Помня семейството си. Както и че съм пътувала към Октавия III с третата пратка колонисти. Имам напредък!

Може би съм на Октавия и се възстановявам след криото?

Взираам се в тавана, притворила наполовина очи заради светлината. Долавям още спомени, които ме мамят с пръст, а после ми бягат. Дали няма да изпъзят от скривалището си, ако се престорят, че не гледам към тях? Тогава ще им скоча.

Съсредоточавам се върху нещо друго и решавам да обърна глава. Избирам да е наляво, защото май оттам съм чула да идва момчешкият глас. Инерцията обаче не се предава и напъргам цялото си същество, за да я надвия – чувствам се като онези мускулести мъже от видеата, които теглят товарен дрон с голи ръце. Впрочем усещането е странно – неимоверно усилие, което сетивата ми не регистрират.

Някак успявам и съм възнаградена с гледката на стъклена стена, матова в долната си част и висока приблизително половин човешки ръст. Младежът се намира от другата ѝ страна и крачи напред-назад като животно в клетка.

Мозъкът ми всеки момент ще даде какъсо в напъните си да обработи тонове информация.

Факт: Адски е готин, страшно парче. Направо... изваяна челюст, рошава руса коса, натежал поглед, че и съвършен малък белег през

дясната вежда. Обработката на този факт ангажира доста голяма част от мозъчния ми капацитет.

Факт: Не носи риза. Този факт има сериозен шанс да се класира на челно място по важност и определено има пряко отношение към моите интереси.

Каквито и да са те.

Където и да съм аз.

Обаче изчакайте. Минутка, дами, господа и всички останали, дето сте двете едновременно или някъде по средата. Имаме нов претендент за приза Факт на столетието. Моля всички останали факти да направят крачка встрани.

Факт: Макар матираното стъкло да скрива всички интересни детайли, едно нещо не подлежи на съмнение. Моето тайнствено мъжле е без гащи.

Денят ми току-що се оправи.

Той въси чело и белязаната му вежда твори вълшебства.

– Това няма край – казва красавецът.

...

– Това няма край.

Мъжът на опашката пред мен отново се е размръннал. Редим се за криото, стотици сме, а мястото вони на белина в промишлени количества. В корема ми пърхат пеперуди, обаче не е от нерви, а от вълнение. Ето за какво съм се готвила с години. Борила съм се със зъби и нокти за това място. Заслужила съм този миг.

Вчера се сбогувах с мама и малката си сестричка Кали и дотук това бе най-трудната част от заминаването. Не съм говорила с баща си след инцидента „Патрис“ и нямам представа какво ще си кажем, щом се видим отново. Нищо против самата Патрис – жената ми изпрати куп наръчници, които да прочета, един вид инструктаж, съвсем дружески и професионално. Баща ми обаче... от всички жени той бе избрал да вкара в леглото си не друга, а точно тази, дето ще ми е пряка ръководителка.

„Благодарско, тате.“

Опашката пълзи бавно. Скоро ще дойде редът ми за душовете, къ-

дето ще се изтъркам до прежулване, после ще облека сивия гащеризон и ще легна в камерата. Ще ни приспят, преди да ни вкарат тръбичките за дишане и хранене.

Момичето зад мен е горе-долу на моята възраст и е толкова притеснено, че ще се пръсне. Очите му шарят постоянно, сякаш погледът му рикошира от всяка повърхност.

– Здравсти – обаждам аз и включвам една усмивка.

– Здравсти – отвръща треперливо тя.

– Ти какво ще учиш? – стрелям напосоки, колкото да ѝ отвлека мислите. Момичето е на подходящата възраст за специализант.

– Метеорология – отговаря тя с измъчена усмивка. – Времето ми е страст. Нищо чудно, предвид че съм израснала във Флорида. Там си имаме от всичко.

– Аз ще специализирам експедиционна картография. Сещааш се, пионерска работа – ходиш там, където никой не е стъпвал. Но често ще се връщам в базата, така че... Може да си правим компания.

Тя накланя глава встрани, сякаш съм казала нещо странно, а после цялата сцена се разлюлява, тръпне и ни залива ярка, пулсираща светлина. Момичето затваря очи, а когато отново ги отваря, дясното се е променило. Зеницата си е там, като и черното очертание на ириса, но самият ирис, кафяв в лявото око, отдясно е станал чистобял.

– Ешварен – прошепва тя и ме гледа, обаче явно не ме вижда.

– Какво...?

Мрънкалото на опашката пред нас прошепва същото.

– Е-е-ешварен.

Завъртам се на пета и виждам, че и неговото дясно око е побеляло.

– Какво става?

Не ми отговарят. Вместо това шептят отново и отново думата и много скоро тя се разпространява из опашката като горски пожар.

– Ешварен.

– Ешварен.

– Ешварен.

С горящо око и треперееща ръка момичето посяга да докосне лицето ми.

...

Опа, осезание. Добре си дошло. И явно си водиш компания. Вече усещам тялото си и знам, че всичко ме боли. Не подозирах, че нещо може да боли така, сигурно е някакво ново изобретение.

Залива ме нова вълна от болка, отнася отломките от онзи зловещ спомен, който не е сън, и ми дава да разбере, че тялото ми е по-прецакано и от главата. Пъшкам и охкам, скимтя през раздрано гърло, давя се от усилието *да не умра*, после болката започва да намалява. А след болката и осезанието идва истинското движение. Това означава, че мога да се надигна на лакти и да потърся с поглед мъжлето. Долната му половина, уви, се очертава в тъмносиво през матовото стъкло, което води до неприятното заключение, че е с панталони.

Да му се не знае и скапаният ден.

Неговите панталони пораждат качествено нов въпрос в моята глава и аз надниквам под лекия сребрист чаршаф, с който съм завита, за да проверя какво е *собственото ми* облекло. Оказва се, че то липсва.

Ха.

Отново насочвам вниманието си към младежа, който се обръща в същия миг и погледите ни се срещат. Той се ококорва, а аз си поемам дъх, за да кажа нещо, обаче се давя, а гърлото ме боли, сякаш някой къса гласните ми струни една по една.

– Добре ли си? – пита той.

– Това Октавия ли е? – грача аз.

Той клати глава, гледа ме със сини очи.

– Как се казваш?

– Аврора – отговарям с мъка. – Ари.

– Аз съм Тайлър.

Би трябвало да го попитам къде се намирам. Дали сме на „Хадфийлд“ и са ме извадили преждевременно от криото, или съм на Земята и мисията е била отложена. В погледа му обаче има нещо, което ме кара да премълча въпросите си.

Той обляга чело на стъклото, което ни дели. Абе, не го обляга, а направо го удря в стъклената стена. Също като мен на Осемдесет и девета улица. Споменът ме застига неочаквано и носи със себе си остра болка. Мъчно ми е за мама, искам при нея. А момчето изглежда изгубено като мен.

– *Ти* добре ли си? – шепна аз.

– Изпуснал съм го – изрича той след кратка пауза. – Подбора. Изпуснал съм го.

Нямам никаква представа за какъв подбор говори и защо е толкова важен. Въпреки това питам:

– Защо, трябвало е да свършиш нещо друго ли?

Той кимва с въздишка.

– Да, спасявах теб.

Спасявах.

Тази дума не е добра.

– Не ми се мисли кого са ми дали – продължава той. И за двама ни е ясно, че се опитва да смени темата. – Щях да избирам пръв най-добрите, а сега е останала само утайката. Издънките. А аз просто следвах...

– Новините не са *чак* толкова лоши, Тай.

Мъркащият глас идва някъде отстрани, извън моето полезрение. Момичешки е.

Тайлър ми обръща гръб, все едно вече не съм му интересна, и залепва лице и длани за предната стена на своята стъклена камера.

– Скарлет.

Обръщам предпазливо поглед нататък – нужна ми е съзнателна мисъл и стратегия, защото тялото ми все още отказва да извършва произволни движения. Искам да видя с кого си говори. Съзирам две момичета в синьо-сиви униформи, явно в същия цвят като неговите панталони. Едното е с червена като пламък коса – по-скоро оранжева, истински подвиг с боята – подстригана асиметрично и завиваща се от двете страни на изваяна брадичка, която много прилича на неговата. Също като пълните устни и плътните вежди. Униформената ѝ поличка е впечатляващо къса. Девојката е висока. На всичкото отгоре е красавица. Въпросната Скарлет, без съмнение.

Другата девојка има тясно лице и татуиран феникс, който кръжи на шията ѝ (ох!). Притежава и черна коса, която стърчи като петльов гребен на върха на главата, а отстрани е подстригана много късо, толкова късо, че се виждат татуировките по скалпа ѝ. Личи си, че има трапчинки и усмивката ѝ е от ухо до ухо, обаче това е само догадка от моя страна, защото в момента момичето изобщо не се усмихва – тък-

мо напротив, изглежда така, сякаш някой е убил баба му.

– Кат? – обръща се Тайлър към чернокоската. Гласът му е нисък и умоляващ.

– Кечет ме поиска за своя отряд – отвърща Кат. – Както и други след него. Аз обаче им заявих, че вече си имам Алфа, просто не е успял да дойде.

– Заявила си им, значи? Кечет още ли диша?

– Да – подсмивва се самодоволно момичето. – Макар че следващия път, като идеш в параклиса, гледай да кажеш една молитва за тестисите му.

Той издишва бавно, притиска по-силно длани към стъклото, а момичето прави същото от другата страна.

Рижата мести поглед между двамата.

– Е, на мен не ми се наложи да се браня *чак* толкова ревностно – отбелязва намусено тя. – Но както знаем, не бих могла да те зарежа. Без моето красноречие като нищо ще ти светят маслото за нула време, братчето ми.

Татуираното момиче дръпва нагоре ръкавите на униформата си и разкрива още щедри количества мастило.

– В тази връзка, ще ни осветлиш ли защо си ходил да сгъваш сам-самичък? Или пак си мислел с другата си глава?

Скарлет кимва в знак на съгласие.

– Принцът на бял кон, който спасява изпаднали в беда девизици? Да не си се върнал в двайсет и втори век, Тай?

Я пак...

Тайлър вдига ръце в жест тип „какво искате да направя“, а момичетата обръщат любопитни очи към мен. Аз си лежа, а те ме гледат. Претеглят ме. Вземат ми мярката.

– Косата ѝ е хубава – обявява Скарлет. После като че ли си спомня, че все пак съм *жив човек*, и се обръща направо към мен, по-силно и по-бавно: – *Косата ти е хубава!*

Другото момиче сумти, явно косата ми не го е впечатлила особено.

– *Съобщи ли ѝ вече лошата новина?* Че е пресрочила книгите от библиотеката?

– Кат! – повишават глас другите двама.

Преди да са продължили, ги прекъсна нов глас – този път не мла-

дежки, а на зрял човек.

– Легионер Джоунс, карантината ти е вдигната, можеш да си вършиш.

Тай обръща глава към мен и погледите ни се срещат. Нещо се колебае.

Съобщи ли ѝ вече лошата новина?

– Утре сутрин се обади, ако искаш – добавя гласът. – Ще ти кажа кога можеш да я посетиш.

Той кимва неохотно и вратата на изолационната камера се отваря със съскане. Тримцата ми хвърлят един последен поглед и си тръгват. Вече не ги виждам, но чувам гласа на Тай:

– Хей, някой ще ми даде ли риза?

Мозъкът ми започва да подрежда разни факти, летаргията на криото отстъпва пред орда тревожни мисли.

Къде съм? Кои са тези хора? Носят униформи, значи... това някакъв военен комплекс ли е? И ако е така, защо съм тук и заплашва ли ме нещо? Опитвам се да изграча един-два въпроса, но гласът ми никакъв го няма. А и няма кого да питам, така че...

Лежа си самичка в тишината, всеки нерв в тялото ми пулсира в такт с ударите на сърцето и в глава ми се блъскат незададени въпроси. Не знаех, че криото води до такова тотално объркване.

...

Не знам колко време е минало, когато отново ме будят гласове. Явно съм заспала, или... пак онова нещо, дето прилича на сън, ама не е – този път за свят, обрасъл в хищна зеленина и син сняг, който пада от небето – когато...

– Аврора, чуваш ли ме?

Полагам усилие да се измъкна от образа на място, което никога не съм виждала, и обръщам глава. До мен стои жена със същата синьо-сива униформа като останалите.

Свършено бяла е. И като го казвам, нямам предвид, че аз съм наполовина китайка и тя е по-бяла от моето бяло; не, имам предвид, че е бяла като сняг. Невъзможно бяла. Очите ѝ са светлосиви – целите, а не само ириса – и освен това са несъразмерно големи. Бялата ѝ коса

е прибрана на висока опашка.

– Аз съм генерален кланов боен командир Данил де Вера де Стой. – Прави кратка пауза, колкото да смея информацията. – Приятно ми е да се запознаем, Аврора.

Генерален клан... какво?

– Ммм – съгласявам се аз, понеже рискът да издам друг звук в момента ми се вижда излишен.

Никой никога не ми вика Аврора, освен ако не съм загазила.

– Сигурна съм, че имаш много въпроси – казва жената.

Явно не очаква да ѝ отговоря. Кимвам лекичко, важното сега е да остана съсредоточена върху настоящето.

– Боя се, че имам лоши новини – продължава тя. – Не знам как да ти ги съобщя щадящо, затова ще карам направо. Имало е инцидент, докато корабът ви е пътувал за Лей Гун.

– Пътувахме за Октавия – пояснявам тихо аз, макар да знам, че не името на колонията е важно точно сега. Жената говори тихо и предпазливо, явно обмисля всяка своя дума, а това значи, че се задава нещо много по-голямо. Във въздуха има напрежение като онова, което предвещава гръмотевична буря.

– Извадили са те от криокамерата неправилно, затова се чувстваш толкова зле в момента. Но няма да е задълго, ще се оправиш. – Кратка пауза. – „Хадфийлд“ е пострадал в Гънката, Аврора.

– Ари – шепна аз, колкото да отложи някак неизбежното.

Пострадал в Гънката.

– Ари.

– Как е пострадал? – питам.

– Прекарал е там известно време. Сигурно вече си забелязала, че не изглеждам като теб.

– Мама винаги повтаря, че не е възпитано да зяпаш.

Жената отвърща с тъжна усмивка.

– Аз съм бетрасканка. Представителка на една от многото извънземни раси, които тераните са срещнали, откакто ти си се качила на „Хадфийлд“.

Мозъчната ми дейност се сляга в права черта с едно дълго *биииииийп* и бие отбой на секундата.

Извънземни раси?

Много??

Възникна грешка, моля, рестартирайте.

– Хмм – проточвам крайно предпазливо аз. Мозъкът ми полага искрени усилия да предложи някакви варианти, обаче бълва само глупости. Тези някакви терористи ли са? Любители на конспиративните теории? Отвлекли са ме психари? Или пък наистина са военни и крият от цивилното население, че са осъществили първи контакт?

– Знам, че ти е трудно да го осмислиш – казва тя.

– Срещнали сме извънземни? – пробвам аз.

– Всъщност да.

– Но Гънката до Октавия трябваше да отнеме само седмица! А щом дори не сме стигнали дотам, значи са минали няколко дни, нали така?

– Боя се, че не.

Нещо пълзи по краищата на периферното ми зрение като просмукваща се вода, само дето тази вода фосфоресцира с хиляди тюркоазени светлинки. Избутвам водата и фокусирам вниманието си върху бялата жена.

– Колко... – Гърлото ми отново се свива. Едвам успявам да прошепна въпроса: – Колко време е минало?

– Съжалявам, Аврора. Ари.

– *Колко?!*

– Двеста и двацет години...

– Какво? Шегувате се. Това е... – Обаче работата е там, че дори нямам думи, с които да завърша изречението. – Какви ги *говорите?*

– Давам си сметка колко е трудно – обажда се предпазливо тя.

Трудно?

Трудно?!

Трябва да говоря с някого, който не дрънка дивотии. Сърцето ми направо ще изскочи от гърлото, препуска в гърдите и бие в слепоочията ми. Стисвам сребристия чаршаф, надигам се до седнало положение и светът моментално се качва на въртележка. Аз обаче успявам да смъкна крака през ръба на леглото, увивам се с чаршафа като с тога и някак се изправям.

– Аврора...

– Искам да говоря с някого от „Ад Астра“, някой от октавийската

експедиция. Искам да говоря с мама или с татко.

– Аврора, моля те...

Залитам няколко крачка напред и инерцията ме запраща право към вратата. Тя се отваря с плъзгане и две жени със синьо-сиви униформи се обръщат, като едната пристъпва към мен.

Опитвам се да ѝ избягам, обаче залитам опасно настрани и тя ме хваща за раменете. Ръцете ми са заети с импровизираната тога, затова само я сритвам в коляното. Жената изписква, но не ме пуска, а ме страбчва по-здравио, чак забива пръсти.

– Пуснете я. – Гласът е на боен командир Белокоска и, в пълен контраст с моята паника, звучи спокойно. Един вид примирено.

Жената ме пуска и аз правя няколко ситни крачки, коленете ми се подгъват, а гърлото ми е стегнато, все едно някой ме души.

И тогава виждам прозорците от другата страна на коридора. Виждам какво има зад тях.

Звезди.

Мозъкът ми се опитва да разбере какво става, анализира на бързи обороти различни варианти и ги отхвърля също толкова бързо. Онова зад прозорците не е стена. Не се намирам в някаква сграда. Коридорът е метален, ярко осветен, извива се в широка дъга. Подозирам, че нещото, в което съм се озовала, отговаря на същите характеристики.

А около него се стрелкат космически кораби като пасаж дребни рибки около акула.

С други думи, намирам се на космическа станция. В Космоса. Мястото е невъзможно – в сравнение с него корабостроителницата „Сид“, от която излетя „Хадфийлд“, прилича на бензиностанция в дълбоката провинция.

Това място е невъзможно.

Освен ако онази жена наистина не е извънземна.

Освен ако наистина не съм в Космоса.

Освен ако това наистина не е бъдещето.

Биииииииииииииииииийп.

Възникна грешка. Моля, рестартирайте.

*Аз съм на двеста трийсет и седем години.
Всички, които познавам, са мъртви.
Родителите ми са мъртви.
Сестра ми е мъртва.
Приятелите ми са мъртви.
Домът ми го няма.
Всички, които познавам, ги няма.
Не мога.
Следващата вълна на видението ме връхлита от засада.
Този път се предавам без бой. Искрящата вода ме захлупва.
И ме повлича надолу.*

Още от Ейми Кауфман и Джей Кристоф

Досието Илтипае:

Илумине

Гемина

Обсидио

Друго от Джей Кристоф

Трилогията Нивганоц (за възрастни):

Нивганоц

Божигроб

Мраколуние